

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Hommage

LÁZÁR BENCE ANDRÁS (1989) Szeged

Miután az utolsó pék is elhagyta a várost,
 azon a délután, akkor,
 amikor péntek után egy újabb szombat jött,
 amikor a lassan áramló folyóba beleragadtak
 a jégtáblák. Ezen a délután,
 miután az utolsó pék is elhagyta a várost,
 és csak egy üres kirakat maradt utána,
 láttalak meghalni.

Ez mégiscsak kevés.
 De akkor a jégtáblába olvadt arcodon,
 láttam az összes gyűrődést,
 azon a szombaton üres kirakatban
 tükröződött kerek szemed,
 mint az utolsó zsemle, amit azon a délután
 a város utolsó pékségében kisütöttek.

De ez mégiscsak kevés.
 Hiszen láttam az áradás, az apály
 minden könyörtelen pillanatát.
 Hiszen éreztem a pékségek melegét,
 a bagettek fűszeres illatát.
 Hiszen láttam kéken fényleni
 kerek szemed egy szombat délután.

De miután az utolsó pék is elhagyta a várost,
 láttalak meghalni,

és akkor jutott eszembe az a szombat délután,
 amikor a sugárút kéken fénylő kirakatai között
 egy üres pékségben bagettet vettél,
 meg egy kerek zsemlét,
 és mi, ketten néztük, ahogy a folyó elmarja
 a jégtáblák között a víz minden gyűrődéseit.

Kezdjük el

Aztán majd ott kezdjük el, ahol abbahagytuk,
 vagy éppen a legvégén. Mintha ez lenne a remény.
 Reménye annak, hogy vagy és vagyok.
 Mert múlttól beszélni régen felesleges.

Hiszen mit mondhatna egy kidőlt eperfa?
 Hogy itt, igen, itt, ezen a helyen sütött a nap.
 Például, hogy igen, itt még esett is.
 Hogy igen, itt voltak az óvodások.
 Hogy levágták az ágaim. Mondhatna ilyet is.

De aztán majd úgyis ott kezdjük el,
ahol abbahagytuk.

Epret eszel, és én nem kérek belőle.
Vagy éppen a legvégén:
egy teherkocsiban korhadt tönkkel a platón.
Mintha ez lenne a remény.
Reménye annak, hogy igen, én az vagyok.

A kislány egy park szélén az apjára várva.
Az elhagyott anya, ütőerekig szűkülő fájdalommal.
A fiatal férfi régen elhervadt csokorral a markában.
Az öreg szakállas egy prэшház ajtajában.

Aztán majd ott kezdem el, ahol abbahagyom,
az egésznek a végén. Hogy ez legyen hit.
És legyen eperfa, amit majd ketten ültetünk.

Terméssel

A főteret elnevezhették volna rólad is.
De a tér többi lakója nem engedte.
Sültgesztenyés a sarkon.
Az úri zenészek. Jólfésült urak.

Biztos nem ismertek. Vagy épp egészen jól.
De azt hiszem, ez volt az elmúlt évek
utolsó hibája. Amit elkövettem én is.

Veled, amikor ott hagytalak
egy másik ország, egy másik város
másik főterén. Terméssel a zsebemben,
amit a közértben vettem,
ahol mindkettőnk épp egészen jól.
Hiszen lassan elhittem rólad,
hogy te a nő vagy naplóval a kezében.

De a főterek, hogy miért pont az.
Nem tudom. Európait cserélnek európaira.
Tengert óceánra. Hajnalokat éjszakákra.
Van benned ennyi.

De a sültgesztenyés.
Ahogy a tér többi lakója sem.
Az úri zenészek, jólfésült urak.

Most itt állok, termékkel a zsebemben,
hogy szórjam a vízbe.
Hiszen te a nő vagy naplóval a kezében.
Aki keveset beszél, de sokszor szeret.

A főteret akár rólad.
De azt hiszem ez volt az elmúlt évek
utolsó hibája.

Hogy terméssel a zsebemben,
hívom majd ezt a napot a neveden.

CSÁKI RÓBERT, Rózsakert, 2017